



הנחש החונק מת ואני בנייתי!

סוחב עימו גדרות וכל חפץ שעמד בדרכו, עד שהגיע לחצר ללא-מוצא ברחוב בלפור.

„אחזתי בזנבו, שהוא מקום רגיש, ובעטתי בגליו האחוריות. הוא נפל, ובעזרת הבל קשרתי אותו לעמוד הבניין. כיסיתי את ראשו בשק. לפתע הוא קרע מעליו את החבל. רעש הקהל גרם לו שוב לפאניקה.

„אז קיבלתי הוראה מהמישטרה לירות בו. התנגדתי בתוקף והסברתי שאני לוקח על עצמי את כל האחריות ללכידתו, בתנאי שלא יירו בו. הסברתי למישטרה שהרג השור ישפיע לרעה על הילדים שהיו בקהל, ואיני אוהב להרוג בעלי-חיים, למרות שזוהי הדרך הקלה יותר ללכידתם.

חולדה במיטה

„**במצב זה**, כשהשק מכסה את הראשו נתקל השור תוך כדי ריצה בקיר של קולנוע אורנים, ואני מיהרתי לקשור אותו לעמוד של מעבר-הצפייה. תמה מלאכתי, והבעלים של השור הורה לי, על שמנעתי את פגיעת השור בנפש חיה.

לפני שביעות אחרים לכדתי עוד שור בכניסה לעיר. אילו היה ממשיך ומשתולל ברחובות בתים, היה גורם לאסון כפי שעשה השור הקודם.

„אני זוכר את זה כאילו זה קרה אתמול. שעת בוקר מוקדמת של יום שבת. יצאתי לכרי, אחרי קריאה מהי מוקד, ומצאתי את השור עומד באחת מחצרות-הבתים של רחוב פינקס. היה שם קהל גדול. רעש הילדים גרם לו להשתולל יותר ויותר. הוא המשיך לביי רוח, נגח בניידת-מישטרה ועצר בחצר אחרת, באותו הרחוב.

„הגעתי לחצר מבית אחר, כך שניי צבתי מולו, ובניינו הפריד שטח-החנייה של הבניין.

„לפתע אירע דבר בלתי-צפוי. אב ושני ילדיו הקטנים נעמדו ביני ובין השור. צעקתי לו שייכנס בין המכוניות, אך הוא התבלבל והשאיר את אחר מיי לריו בשטח המסוכן.

„רצתי כאחוז טירוף ולקחתי את הילד ברוועתי. השור רץ לעברנו, נגח בפניי, ובמול רב לא נפצעתי קשה. ראגתי מיד שהילד יימצא בין המכוניות. השור המשיך לרוץ, כאשר הוא

ייה מן המניין. אין לו תוספת-סיכון, וגם תשלום-הכוננות משולם בדרך הרי גילה. לא פעם הוצע לו כסף על-ידי מי שנהנו משרותיו, אך הוא סירב לקבלו. רק במקרה אחד הסכים לקבל „פיצוי“: צינצנת רבש.

„לפני שנה הטרידה ערתי-דבורים גדולה את תלמידי בית-ספר בסביבת גן רמת-יוסף בבתים.

„קיבלתי הוראה לרסס את העץ שעל ליו התרכוז הדבורים ולהשמידו. התי נגדתי לכך, ולקחתי על עצמי את האחריות ללכידתו ללא ריסוס.

„בשעת שקיעת-השמש, השעה שבה הדבורים מתלכדות יחד סביב המלכה, הכנסתי לשקית-ניילון גדולה את כל

שלמה הוא עונד עיריית בתים זה 11 שנה. היא משמש כרכז צוותי הכוננות. אוטנס, בעיר הוא ידוע כמי שלוכד חיות מסוכנות, אך למעשה הוא רכז של אירועים החופים ומצבני כוננות, כגון פינוי עצים הנופלים בחורף, טיפול בהצפות של בתים, לכידת נחשים מסוכנים החודרים לבתים, ועוד.

דבורים על העץ

מיספר ומיוגון החיות שלכד לעדני הוא רב: שורים, קוף, סנאי, נחשים מסוכנים, שמיספרם בעונת הקיץ האחרונה הגיע ל-40, תינשמת,

ילדיו של שלמה עדני, שישבו בצ' מור אליו, נראו כמתמצאים היטב בכל הפרטים של סיפורי-הלכידה. הבת הפצירה באביה שלא ישכח את סיפור החולדה, ואכן הוא לא איכזב.

„ביום-חול רגיל, קיבלתי קריאה ממוקד העירייה שבביתה של אשה קשישה מסוכנת חולדה.

„ראיתי אשה זקנה, נכה, מרותקת למיטתה, בית עמוס בסמרטוטים, מוזנח מאוד ולא-ניקי. לכן היה קשה לי לערוך חיפוש.

„לתדהמתי גיליתי בתום החיפוש חור גדול במיורון המיטה, שאליה היא מרותקת. הכנסתי את ידי לחור הפעור, שמעתי את קול הציפצוף המוכר של



שלמה עדני (למעלה), לוכד בעלי-חיים מסוכנים, מתקעש חמיד שלא להרגם. הוא מספר לעודד רכטמן על לכידת נחשים, עקרבים, שורים, עטלף ודבורים

הכוורת, יחד עם ענף-העץ שעליו התי רכזה. את בעיית איחסונם פתרתי על-ידי כך שנסעתי לפלמחים, איזור מגד-לי הרבורים, ומסרתי להם את השקות. כאות תודה קיבלתי מתנה צנועה אך מתוקה של צינצנת-רבש.

אשתו, רחל (37), עקרת-בית, מכירה בפרוטרוט כל מיקרה של לכידת חיות. היא זיהה את הליכידות.

כלבים מסוכנים כדוברמן או סנאוצר, סוסים, חמורים, גמל, עקרבים שחורים וצהובים. ביום ובלילה, בחג ובשבת, הוא צמוד במשך 24 שעות ביממה למכשיר-הקשר העירוני. הוא מוכן לקבל הודעות רחופות מהמישטרה או מהמוקד העירוני גם כאשר הוא ישן, או יושב לסעוד עם בני-מישפחתו בערבי תג. הוא נשוי לעירייה.

תפקידו אינו רגיל, אך משכורתו רגילה מאוד. שכר שעותיו הנוספות המסוכנות משולם לו כלכל עובדי-עירייה

העכברוש ולבסוף תפסתי חולדה. „הודועתי כאשר הבנתי שרגלה של האשה חבושה מפני שהחולדה התי חילה לכרסם את כף-רגלה. לא הייתי מסוגל לעמוד שם מול התמונה העגרי מה הוו, והסתלקתי מהמקום.

„הרגשתי בשימת האשה, למרות שלא ידעה עברית. בתה הציעה לי שטרייכספ של 50 שקלים, ואני סירבתי. באתי מטעם העירייה. השבתי שאני תורם את הסכום לניקוי בית אמה.“

העובד מהאיוונים והנחש במקום האירוע (משוהזר) הם הצינוע לי כסף. סירבתי.